

Věra Hařlová

Věra Hařlová, rozená Černotová, se narodila 28. 6. 1954 ve Lhotě u Vsetína do dělnické rodiny. Rodiče se věnovali hlavně zemědělství, práci na poli, chovu hospodářských zvířat a výchově paní Věry a jejího mladšího bratra Pavla. Dětství paní Věry bylo poznamenáno chronickými bolestmi žaludku a častými návštěvami lékaře.

U mnoha dětí se představy ohledně budoucí práce často a rychle mění, u paní Hařlové to bylo ale úplně jinak. Hned první den ve škole rozhodl o tom, že svůj život zasvětit učení. Svě kantory vždy obdivovala, brala je jako svůj vzor, a proto je nevyrušovala a byla naprosto vzorným žákem, který si šel za svým snem. Po základní škole nastoupila na gymnázium ve Vsetíně a poté vystudovala Pedagogickou fakultu v Olomouci. Nejprve učila ve Vizovicích mladé Vietnamce česky. To bylo ve 2. polovině 70. let, těsně po skončení války ve Vietnamu. Tehdy k nám totiž přicházelo mnoho Vietnamců studovat. Brzy však nastoupila na učitelskou dráhu na nové základní škole v Liptále a této škole v podstatě věnovala celý svůj profesní život až do důchodu. Učení se stalo jejím posláním. Dodnes miluje práci s dětmi a děti milují ji.

Od malička nesouhlasila s komunistickým režimem, ale v politice se nikdy neangažovala. Doma se tomuto tématu buď úplně vyhýbali, nebo si jen šeptali, a to i přesto, že byli v místnosti sami. Vždy jí také kladli na srdce, že to, co se řekne doma, doma také zůstane. Na vysoké škole se však začala věnovat přepisu zakázaných knih.

Na 21. srpen 1968 si pamatuje velice dobře. Přesně na tento den si naplánovala cestu do nedalekého města, aby si tam koupila své vysněné manšestrové kalhoty. Pod vlivem nastalých událostí však nakonec nikam nejela.

Po událostech 17. listopadu se stala nejspíše první učitelkou (později ředitelkou) bez titulu, o který si dodnes nepožádala. Tvrdí, že když jí její vlast nechtěla dát titul tehdy, ona jí o něj žádat nebude. V tehdejšímu režimu se tituly automaticky nedávaly. O titul se po roce 1989 muselo požádat a ona tak neučinila. Hned po revoluci se přihlásila na kurz anglického jazyka v Olomouci, aby mohla učit angličtinu, po níž byla poptávka. Školu považovala za středisko kultury v každé obci, proto spoustu akcí v Liptále spolupořádala - nejruznější výstavy,

jarmarky, divadelní představení, vystoupení žáků na obecních akcích, plesy, zábavy a zabíjačky. Pořádala recitační soutěže, zájezdy pro žáky i veřejnost (a to i do ciziny), motivovala učitele ze ZŠ k různým výukovým, vzdělávacím i poznávacím projektům, zájezdům a kurzům, psala do liptálského zpravodaje, byla ve staršovstvu ČCE, doučovala, následně se věnovala i výuce angličtiny pro seniory.

Její úsilí bylo později oceněno i medailí Ministerstva školství za vynikající pedagogickou činnost.

Momentálně vyučuje na základní škole v Kateřinicích. Nadále se také věnuje výuce anglického jazyka pro seniory a tvoří vzdělávací projekty pro školy vsetínska. vychovala dvě, dnes již dospělé, děti - dcera Milena se po vzoru své matky stala učitelkou a syn Jiří zasvětil svůj dosavadní život práci historika.